

báti, že mu zápůjčka nebude vrácena, nebylo ještě založeno zástavní právo na šicím stroji ve prospěch H-ův. I kdyby tomu tak bylo, nelze prý v zastavení spatřovati odstranění zabavené věci, poněvadž by nový zástavní věřitel mohl uplatňovati své zástavní právo po prodeji zástavy teprve v pořadí po zástavním věřiteli, který nabyl soudcovského práva zástavního exekučním zabavením. Se zmatečnými stížnostmi nelze souhlasiti. § 3 zákona o maření exekuce zakazuje komukoliv (tedy nejen dlužníkovi) odstraniti zabavené věci, by s nimi úřad (exekuční soud) nemohl nakládati. Pojem odstranění naplňuje tedy každé svémocné odnětí předmětu z příkazu úřadů (soudů) zabavených neb obstavených, z úředního opatření. Jeť právě účelem trestního ustanovení §u 3 zákona chrániti soudní opatření proti svémocnému nakládání věcí, postiženou takovým opatřením; poněvadž opatření exekučního soudu, záležející v zabavení svršků, nutně vyžaduje, by zabavené předměty byly ponechány v platnosti exekučního soudu — tedy na dosavadním místě, ruší je svémocně každý, kdo bez vědomí a souhlasu soudu (i zástavního věřitele) věci takové přenáší na jiné místo a tím je disposičnímu právu úřadu skutečně odnímá. Dlužno totiž uvážiti, že autorita úřadu v jeho veřejných opatřeních vyžaduje, by bez jeho souhlasu nebylo na úředních opatřeních svémocně ničeho měněno, a účinnou ochranu proti takovým změnám poskytují právě ustanovení trestního zákona o maření exekuce.

V projednávaném případě jest zjištěno, že obžalovanému byl zabaven 26. září 1924 k návrhu vymáhajícího věřitele soudním výkonným orgánem mimo jiné věci i šicí stroj, že bylo sice později — 27. října 1924 — prodejové řízení ohledně tohoto stroje zrušeno, ale zabavení ponecháno v platnosti, jakož i že byl obžalovaný řádně poučen, že zabavené věci nesmí ani prodati, ani odstraniti ani zabaviti. Přes to dal obžalovaný počátkem prosince 1924 zabavený šicí stroj odvésti k zámečníku H-ovi v Ú., ujednal s ním, by jej opravil a dal mu stroj do zástavy za poskytnutou zápůjčku 400 Kč. Tímto jednáním — odvezením a zastavením — odňal obžalovaný stroj úřednímu opatření exekučního soudu, které vyžadovalo, by stroj byl ponechán na dosavadním místě, dokud exekuční soud jinak nerozhodne. Pokud zmatečná stížnost tvrdí, že obžalovaný stroje neodvezl a nezastavil, brojí proti opačným skutkovým zjištěním prvního soudu, jimiž jest zrušovací soud vázán (§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Pokud se snaží dovoditi z ustanovení občanského práva a exekučního řádu (§ 447 obč. zák., §§y 257, 286 ex. ř.), že obžalovaný jednal v mezích zákona, dav stroj do zástavy, přehlíží, že zákon o maření exekuce stanoví právě z důvodů veřejných určitá omezení, která zakazují disposici věcí — jinak o sobě dovolenou a přípustnou, — jde-li o ochranu úředních opatření v případě exekučního zabavení.

#### Čís. 2144.

**Obhájce, jenž se účastnil hlavního přelíčení, konaného v přítomnosti obžalovaného, jest oprávněn k opovědi a provedení opravných prostředků, třebaže své zvolení neprokázal listinou (plnou mocí) a opověď a provedení nebyly spolupodepsány též obžalovaným (§ 44 tr. ř.).**

**Porušení zákona (posl. odstavec §u 471 tr. ř.), nebyl-li takový obhájce obeslán k odvolacímu přelíčení.**

(Rozh. ze dne 17. října 1925, Zm I 593/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Neobesláním obhájce Dra Maxe B-ho k odvolacímu líčení, jež se konalo před zemským trestním soudem v Praze jako soudem odvolacím pro přestupky v trestní věci Josefa W-a pro přestupek §u 431 tr. zák. byl porušen zákon v ustanovení posledního odstavce §u 471 tr. ř., rozsudek tohoto soudu ze dne 20. března 1925 se zrušuje a odvolacímu soudu se ukládá, by o odvolání obžalovaného znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

V trestní věci proti Josefu W-ovi pro přestupek §u 431 tr. zák. nařídil okresní soud pro přestupky v Praze hlavní přelíčení na den 20. února 1925. Obžalovaný dostavil s k hlavnímu přelíčení s Drem Františkem L-em jako náměstkem Dra Maxe B-ho, advokáta v Praze. Dr. L. byl po celou dobu hlavního přelíčení přítomen a navrhl (po konečném návrhu veřejného obžalobce) sprostění obžalovaného z obžaloby. Z odsuzujícího rozsudku ze dne 20. února 1925 ohlásil Dr. Max B. jménem obžalovaného včas odvolání, žádal doručení opisu rozsudku k svým rukám a provedl, když se tak stalo, včas odvolání co do viny a trestu. Zemský trestní soud v Praze jako soud odvolací pro přestupky ustanovil odvolací líčení na den 20. března 1925 a obeslal k němu mimo státní zastupitelství soukromého účastníka a obžalovaného W-a, jemuž byla obsílka doručena k vlastním rukám. K odvolacímu líčení nedostavil se ani obžalovaný, ani Dr. B. Rozsudkem odvolacího soudu ze dne 20. března 1925 bylo odvolání obžalovaného zamítnuto a napadený rozsudek v celém rozsahu potvrzen. Tento postup odvolacího soudu, pokud jde o obsílku k odvolacímu líčení, byl pochybený a byl jím porušen předpis posledního odstavce §u 471 tr. ř., že jest obsílka k odvolacímu líčení, pojmenoval-li obžalovaný obhájce, doručiti tomuto obhájci. Nejvyšší soud připojuje se v podstatě k vývodům, jimiž jsou otázky, jakým způsobem pojmenuje (§ 471 tr. ř.), zvolí (§ 39 tr. ř.), ustanovuje (§ 44 tr. ř.) obžalovaný obhájce a čeho třeba, by zvolení bylo soudu prokázáno, řešeny v nálezu bývalého zrušovacího soudu vídeňského, uveřejněném pod čís. 628 úřední sbírky. Vývody tyto přijali v komentářích k trestnímu řádu za své i Storch (Řízení trestní rakouské 1887, I. sv. str. 324) a Mayer (Commentar zu der Oesterreichischen Strafprozes-Ordnung 1881, I. sv., k §u 44 pozn. 3 a pozn. 7), a řídí se jimi i zrušovací soud, který dle své stálé judikatury pokládá obhájce, jenž se účastnil hlavního přelíčení, konaného v přítomnosti obžalovaného, za oprávněna k opovědi a provedení opravných prostředků, třebaže své zvolení neprokázal listinou (plnou mocí) a třebaže opověď a provedení opravného prostředku nebyly podepsány též žalovaným. V této trestní věci dal obžalovaný W. tím, že přišel osobně s koncipientem advokáta Dra

Maxe B-ho k hlavnímu přeličení, jehož se pak tento koncipient účastnil jako obhájce, navrhuje ku konci líčení sprostění obžalovaného z obžaloby, vůči soudu, byť jen mlčky, na jevo, že si zvolil za obhájce Dra B-ho. Ustanovení tohoto obhájce bylo tak uvedeno ve známost soudu a dotyčnými záznamy protokolu o hlavním přeličení osvědčeno, takže byl Dr. B. bez dalšího (listinného) průkazu oprávněn k opovědi odvolání, k přijetí opisu rozsudku a k provedení odvolání, a nezáleží na tom, že na opovědi a na odvolání není vlastnoručního podpisu obžalovaného. Postup odvolacího soudu, jenž ustanovil rok k veřejnému líčení o odvolání, jen Drem B-ym opovězeném a provedeném, avšak neobeslal k roku Dra B-ho, nýbrž jen obviněného, nebyl (nepředpokládá-li se, že se tak stalo z pouhého nedopatření) ani důsledným. Měl-li odvolací soud za to, že pouhá přítomnost a spolupůsobení koncipienta Dra B-ho při hlavním přeličení není dostatečným průkazem, že obžalovaný zvolil a ustanovil (pojmenoval) Dra B-ho svým obhájcem, neměl ho pokládati za oprávněna ani k opovědi a provedení odvolání, nýbrž — obdobně, jak se stalo v případě, o němž jedná nálezný čis. 2051 úřední sbírky rozhodnutí bývalého zrušovacího soudu vídeňského — před dalšími úkony v §šech 469, 470 tr. ř. zmíněnými, obzvláště ale před ustanovením odvolacího líčení opatřiti, čeho třeba k objasnění otázky, zda byl Dr. B. pověřen od obviněného úkolem, v němž se uvažal.

#### Čis. 2145.

**Připojití se k trestnímu řízení lze (mimo řízení přestupkové) jen do početi hlavního přeličení (§šy 47 odstavec prvý, 366 tr. ř.). Poškozeného, jenž se nepřipojil k trestnímu řízení, nelze v rozsudku se soukromoprávními nároky odkázati na pořad práva.**

(Rozh. ze dne 17. října 1925, Zm I 706/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečnité stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. května 1925, pokud jím bylo vysloveno, že se soukromý účastník Jindřich P. se svými nároky poukazuje na pořad práva soukromého, byl porušen zákon v ustanovení Šu 366 tr. ř.

#### Důvody:

Ze spisů krajského soudu v Hradci Králové vychází na jevo, že rozsudkem tohoto soudu ze dne 25. května 1925, odsuzujícím obžalovaného Františka K-a pro přestupek Šu 3 zák. o mař. exekuce, byli obžalovaní sprostění z obžaloby pro přečin podle Šu 1 zákona o maření exekuce, jehož se prý dopustili tím, že koncem roku 1924 a počátkem roku 1925 v Ú. v úmyslu, by z části zmařili uspokojení svého věřitele Jindřicha P-a, za exekuce proti nim vedené odstranili předměty majetkové a to jeden šicí stroj v ceně 600 Kč a jednu soupravu květovaných přikrývek v ceně 220 Kč, čímž způsobili škodu přes 100 Kč. Zároveň